

Sygn. akt I CSK 903/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Z. R.

przeciwko J. S.A. w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt VI ACa 829/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony pozwanej J. S.A. w Z. od wyroku Sądu Apelacyjnego oddalającego apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliuguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Sformułowane przez skarżącego istotne zagadnienie prawne dotyczy cyt. „przesłanek uznania adekwatnego związku przyczynowego w świetle art. 361 § 1 k.c. oraz określenia daty przyjęcia stanu rzeczy, stanowiącej podstawę wyrokowania sądu według art. 316 k.p.c.”. W uzasadnieniu tej przyczyny kasacyjnej pozwany nie przedstawił jednak pogłębionego wywodu prawnego wskazującego na to, że zagadnienia te stanowią problemy prawne dotychczas nie rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy i stąd wymagające wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. I z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.).

Jako kolejną przyczynę kasacyjną skarżący wskazał potrzebę wykładni art. 471 k.c. budzącego, w jego ocenie, poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie w zakresie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę w postaci utraconych korzyści oraz szkody ewentualnej. Nie wykazał jednak, że przepis ten faktycznie budzi poważne kontrowersje w orzecznictwie i nauce prawa cywilnego i mimo tego nie doczekał się wykładni lub że jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Nie przytoczył także przykładów takich rozbieżnych orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, niepubl., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, niepubl. oraz z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl.). Skarżący powołał się nadto na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, ale nie wykazał kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku w powiązaniu z podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji oraz wyszczególnionymi podstawami skargi kasacyjnej. Tymczasem oparcie wniosku na tej przyczynie kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08,

niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).